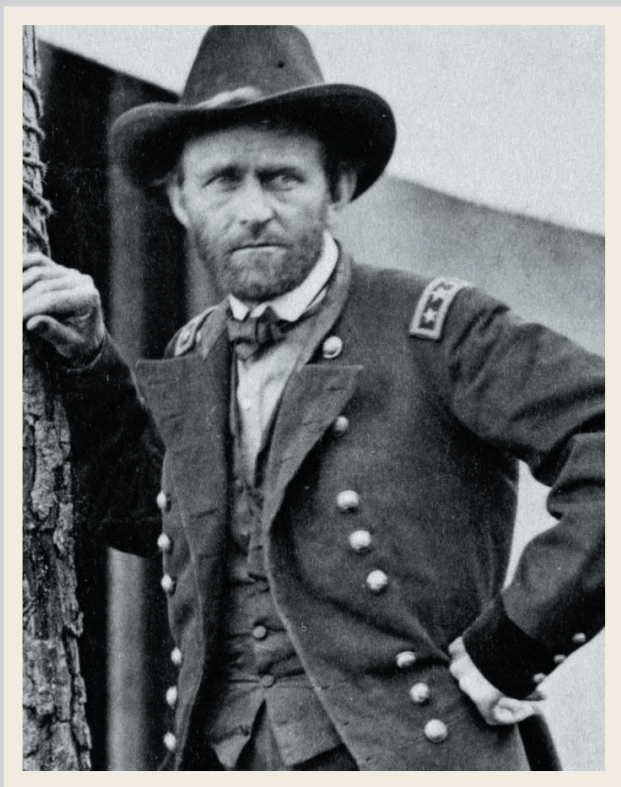

PRESIDENTTI GRANTIN MUISTELMAT, OSA II.

Presidentti Grantin muistelmat, Osa II

Tekijä: Ulysses S. Grant

Kääntäjä: Petri Luosto

Käännöksen lähde: Project Gutenberg

Tässä teoksessa olevien kuvien lähde on Presidentti Grantin muistelmat (1885). Kannessa olevassa kuvassa on kenraaliluutnantti Grant Cold Harborissa kesältä 1864.

Copyright 2023 Petri Luosto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4853-4

Petri Luoston tähän mennessä kääntämät kirjat kronologisessa järjestyksessä. Viimeisin teos on lihavoituna:

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 1 / 4;
Eunukkeja ja Kapinallisia

Federalistikirjoitukset

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 2 / 4;
Punaiset Kalliot

Julius Caesarin sodat

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 3 / 4;
Kolme Kuningaskuntaa

Thukydidesin Peloponnesolaissota

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 4/4;
Valtakunnan Yhdistäjät

Kautilyan Arthashastra, Legendaarinen Intialainen Opas Valtion
Asioiden Hoitamiseen

Niccolo Machiavellin valtiollisia mietelmiä

Snorri Sturlusonin Heimskringla; Saagoja Norjan kuninkaista

Thomas Painen Kootut Teokset

Presidentti Grantin muistelmat, Osa I

Presidentti Grantin muistelmat, Osa II.

Kirja II.

Luku XL; Ensimmäinen tapaaminen ministeri Stantonin kanssa, kenraali Rosecrans, Mississippin sotilasalueen komentajana, Andrew Johnsonin puhe, saapuminen Chattanoogaan s.9

Luku XLI; Komennon ottaminen Chattanoogaassa, huoltolinjojen avaaminen, Wauhatchien taistelu, vartiolinja s. 16

Luku XLII; Armeijan kunto, rautatien rakentaminen, kenraali Burnsiden tilanne, taistelukäskyt, suunnitelma hyökätä Hookerin asemista, Shermanin liikkeet s. 23

Luku XLIII; Valmistautuminen taisteluun, Thomas voittaa vihollisen ensimmäisen linjan, Sherman voittaa Missionary Ridgen, Lookout Mountainin taistelu, kenraali Hookerin taistelu s. 34

Luku XLIV; Chattanooga taistelu, urhea hyökkäys, vihollisen täydellinen pakeneminen, konfederaation joukkojen takaa-ajo, kenraali Bragg, huomautukset Chattanoogaasta s. 42

Luku XLV; Knoxvilleen vapauttaminen, päämaja siirtyi Nashvilleen, vierailu Knoxvillessä, lähetykset salakirjoituksella, käskyjen pitäminen s. 51

Luku XLVI; Operaatiot Mississippillä, Longstreet itäisessä Tennesseeessä, ylennys kenraaliluutnantiksi, Yhdysvaltain armeijoiden komentamisesta, ensimmäinen tapaaminen Abraham Lincolnin kanssa s. 61

Luku XLVII; Sotilaallinen tilanne, suunnitelmat sotaretkille, Sheridan siirtyy komentamaan ratsuväkeä, sivustojen liikkeet, Forrest Fort Pillowissa, kenraali Banksin sotaretki, eversti Mosby, Wildernessin sotaretkien välikohtaus s. 72

Luku XLVIII; Suuren sotaretken alku, kenraali Butlerin asema, Sheridanin ensimmäinen hyökkäys s. 87

Luku XLIX; Shermanin sotaretki Georgiassa, Atlantan piiritys, kenraali McPhersonin kuolema, yritys valloittaa Andersonville, Atlantan valloitus s. 94

Luku L; Potomacin armeijan suuri liike, Rapidanin ylitys, saapuminen Wildernessiin, Wildernessin taistelu s. 105

Luku LI; Taistelun jälkeen, lennätin ja viestipalvelu, liike vasemmalla sivustalla s. 118

Luku LII; Spotsylvanian taistelu, Hancockin asema, Warrenin ja Wrightin armeijakuntien hyökkäys, Upton ylennetään taistelukentällä, hyviä uutisia Butlerilta ja Sheridanilta s. 126

Luku LIII; Hancockin hyökkäys, konfederaation menetykset, suositellut ylennykset, vihollisen nolous, Ewellin hyökkäys, tykistön vähentäminen s. 133

Luku LIV; Liike vasemmalla sivustalla, North Annan taistelu, välikohtaus marssilla, liike Richmondiin, Pamunkeyn eteläpuolella, kansallisen sotajoukon sijainti s. 143

Luku LV; Eteneminen Cold Harboriin, sanontoja sodasta, Cold Harborin taistelu, kirjeenvaihdosta Leen kanssa jälkikäteen s. 158

Luku LVI; Vasemman sivusta liike ylitse Chickahominy- ja James-jokien, kenraali Lee, vierailu Butlerin luona, liike Petersburgiin, Petersburgin piiritys s. 168

Luku LVII; Yllätyshyökkäys Virginia Central Railroadille, yllätyshyökkäys Weldon Railroadille, Earlyn liike kohti Washingtonia, kaivostyöt Petersburgin edustalla, linnoituksen räjäyttäminen Petersburgin edustalla, sotaretki Shenandoah Valleyhin, Weldonin rautatien ottaminen haltuun s. 182

Luku LVIII; Sheridanin eteneminen, vierailu Sheridanin luona, Sheridanin voitto Shenandoahissa, Sheridanin ratsastus Winchesteriin, sotaretken päättymisen talven ajaksi s. 197

Luku LIX; Sotaretki Georgiassa, Shermanin marssi merelle, sanontoja sodasta, marssi Savannahiin, Savannahin piiritys, Savannahin valloitus s. 208

Luku LX; Franklinin taistelu, Nashvillen taistelu s. 227

Luku LXI; Sotaretki Fort Fisherä vastaan, hyökkäys linnoitusta vastaan, sotaretken epäonnistuminen, toinen sotaretki linnoitusta vastaan, Fort Fisherin valloitus s. 234

Luku LXII; Shermanin marssi pohjoiseen, Sheridan käsketään Lynchburgiin, Canby käsketään mennä Mobilea vastaan, Schofieldin ja

Thomasin liikkeet, Columbian valloitus Etelä-Caroliinassa, Sherman kummassakin Caroliinassa s. 242

Luku LXIII; Rauhanneuvottelijoiden saapuminen, Lincoln ja rauhanneuvottelijat, sanonta Lincolnista, talvi Petersburgin edustalla, Sheridan tuhoaa rautatietä, Gordon voittaa vartiolinjan, Parke valloittaa linjan takaisin, White Oak Roadin taistelu s. 254

Luku LXIV; Keskustelu Sheridanin kanssa, Potomacin armeijan suuri liike, Sheridan etenee Five Forksiin, Five Forksin taistelu, Parke ja Wright rynnäköivät vihollisen linjat, taistelut Petersburgin edustalla s. 263

Luku LXV; Petersburgin valloitus, presidentti Lincolnin tapaaminen Petersburgissa, Richmondin valloitus, vihollisen takaa-ajaminen, vierailu Sheridanin ja Meaden luona s. 273

Luku LXVI; Taistelu Sailor's Creekissä, yhteenotto Farmvillessä, kirjeenvaihto kenraali Leen kanssa, Sheridan pysäyttää vihollisen s. 282

Luku LXVII; Neuvottelut Appomattoxilla, keskustelu Leen kanssa McLeanin talossa, antautumisen ehdot, Leen antautuminen, keskustelu Leen kanssa antautumisen jälkeen s. 289

Luku LXVIII; Kahden armeijan moraali, pohjoisen ja etelän suhteelliset olosuhteet, presidentti Lincoln vierailee Richmondissa, saapuminen Washingtoniin, presidentti Lincolnin salamurha, presidentti Johnsonin politiikka s. 299

Luku LXIX; Sherman ja Johnston, Johnstonin antautuminen Shermannille, Mobilen valloitus, Wilsonin sotaretki, Jefferson Davisin vangitseminen, kenraali Thomasin ominaisuuksista, arvio kenraali Canbysta s. 307

Luku LXX; Sodan päätös, marssi Washingtoniin, yksi Lincolnin sanonnoista, suuri katselmus Washingtonissa, Lincolnin ja Stantonin luonteenpiirteistä, arviot eri armeijakuntien komentajista s. 316

Yhteenveto s. 324

Liitteet s. 331

Kirja II

Luku XL; Ensimmäinen tapaaminen ministeri Stantonin kanssa, kenraali Rosecrans, Mississippin sotilasalueen komentajana, Andrew Johnsonin puhe, saapuminen Chattanoogaan

Vastaus (sähkeeseeni, joka oli päivätty 16. lokakuuta 1863, Cairosta ilmoittaen saapumiseni sinne) tuli 17. päivän aamuna ohjaten minut jatkamaan matkaani heti Galt Houseen, Louisvilleen, jossa tapaisin sotaministeriön virkailijan minulle tuotujen käskyjen kanssa. Lähdin Cairosta tunnissa tai kahdessa tämän sähkeen kuittauksen jälkeen ja menin rautateitse Indianapolisin kautta. Juuri junassa olin lähtemässä asemalta Indianapolisissa, kun viestinviejä tuli juosten pysäyttämään minut sanoen, että sotaministeri olisi tulossa asemalle ja haluaisi tavata minut.

En ollut koskaan tavannut herra Stantonia siihen mennessä, vaikka minulla oli ollut jatkuvia keskusteluja hänen kanssaan yli vuoden ajan lennättimen kautta, kun olin ollut Tennesseessä. Satunnaisesti öisin hän lähettäisi määräyksiä lennättimien kautta sotaministeriöstä päämajaani, jotka olivat yhteydessä ja keskustelisimme tunnin tai kahden ajan. Siinä asiassa ministerin kanssa oli Ohion kuvernööri Brough, jota en ollut koskaan tavannut, vaikka hän ja isäni olivatkin vanhoja tuttuja. Herra Stanton määräsi pois erityisjunan, joka oli tuonut hänet Indianapolisiin ja tuli kanssani Louisvilleen.

Siihen asti ei ollut vihjeitä annettu minulle siitä, mitä haluttiin sen jälkeen, kun olin lähtenyt Vicksburgista, paitsi ehdotus yhdessä Halleckin sähkeessä, että minun olisi parempi mennä Nashvilleen ja valvoa joukkojen lähettämistä auttamaan Rosecransia. Pian sen jälkeen, kun olimme tavanneet, niin sotaministeri ojensi minulle kaksi käskyä sanoen, että voisin tehdä valintani niiden välillä. Nämä kaksi käskyä olivat identtiset kaikessa paitsi yhdessä mielessä. Kumpikin niistä määräsi perustettavaksi ”Mississippin sotilasalueen” (joka annettaisiin komentooni) koostuen Ohion, Cumberlandin ja Tennesseen sotilaspiireistä, ja kaikki alue Alleghaneistä Mississippi-joelle pohjoisessa ja Banksin alueeseen lounaassa. Yksi käsky jätti sotilaspiirien komentajat paikoilleensa, kun taas toinen vapautti Rosecransin ja nimitti Thomasin hänen sijallensa. Hyväksyin jälkimmäisen. Saavuimme Louisvilleen yön jälkeen ja jos muistan oikein, niin silloin oli

kylmää tihkusadetta. Sotaministeri kertoi minulle, että hän vilustui silloin niin, että hän ei odottanut toipuvansa siitä. Hän ei koskaan täysin toipunut siitä.

Päivä käytettiin Louisvillessä, jolloin sotaministeri kertoi minulle sotilasuutisia pääkaupungista ja puhui pettymyksistä koskien joidenkin sotaretkien lopputuloksia. Illalla päivä saapumisemme jälkeen kaikista asioista oli keskusteltu uupumukseen asti ja lähdin hotelliini tarkoitukseni viettää ilta pois, niin rouva Grantilla (joka oli mukanani) ja minulla oli sukulaisia, jotka asuivat Louisvillessä. Sen illan tapahtumista herra Stanton sai sähkönen herra C. A. Danalta, joka oli silloin Chattanoogaossa kertoen hänelle, että ellei sitä estettäisi, niin Rosecrans perääntyisi ja neuvot antamaan ennaltaehkäiseviä käskyjä tämän asian vuoksi estämään häntä toimimasta tällä tavalla.

Kuten on sanottu aikaisemmin, niin Vicksburgin sortumisen jälkeen neuvoin voimakkaasti hallitusta aloittamaan toimet Mobilea vastaan. Kenraali Rosecrans oli ollut Murfreesborossa, Tennesseeessä voimakkaan ja hyvin varustetun armeijan kanssa vuoden 1863 alkupuolella niin, että Bragg oli häntä vastassa samankokoisen joukon kanssa kuin hänellä oli alussa ottaen huomioon, että hän oli puolustautumassa. Mutta Vicksburgin piirityksen jälkeen Braggin armeija oli paljon heikentynyt, jotta Johnstonia voitaisiin vahvistaa Mississippissä, jolle annettiin täydennysvoimia piirityksen lopettamiseksi. Kirjoitin jatkuvasti viestejä kenraali Halleckille ehdottaen, että Rosecransin pitäisi liikkua Braggia vastaan. Toimimalla niin hän joko sitoisi tämän joukot sinne, missä ne olivat tai olisi valmiina ottamaan Chattanoogaan haltuumme. Kenraali Halleck hyväksyi vahvasti tämän ehdotuksen ja lopulta kirjoitti minulle, että hän oli toistuvasti määrännyt Rosecransin etenemään, mutta jälkimmäinen oli jatkuvasti kieltäytynyt tottelemasta käskyjä ja lopulta pidettyään sotakokouksen, niin oli vastannut, että oli olemassa sotilaallinen periaate ”että ei pitäisi taistella kahta ratkaisevaa taistelua yhtä aikaa.” Jos se oli totta, niin sitä ei voinut soveltaa tähän asiaan. Olisi paha asia kärsiä tappio kahdessa ratkaisevassa taistelussa, jotka käytäisiin samana päivänä, mutta ei olisi paha asia voittaa niitä kumpaakin. Itse en kuitenkaan ollut taistelemassa taistelua, ja Vicksburgin piiritys oli vienyt Rosecransin rintamalta niin paljon vihollisia, että hänen mahdollisuutensa voittaa olivat paljon suuremmat kuin ne olisivat, jos hän odottaisi, kunnes piiritys päättyisi, jolloin nuo joukot palaisivat. Rosecrans oli määrätty liikkumaan armeijaa vastaan, joka oli lähettämässä joukkoja lopettamaan piiritystä. Lopulta hän liikkui 24. kesäkuuta, mutta kymmenen

päivää myöhemmin Vicksburg antautui ja joukot, jotka oli lähetetty Braggilta, niin olivat vapaita palaamaan.

Tämä oli sitä aikaa, kun suosittelin ylipäällikölle liikettä Mobilea vastaan. Tiesin Cumberlandin armeijan vaikeudet, kun se heikkeni jatkuvasti, mutta ei vain tavanomaisten kaatuneiden kautta, vaan myös siten, että se lähetti joukkoja pitämään hallussaan pitkiä huoltolinjoja saadakseen huoltoa, kun taas vihollinen sen edessä sai jatkuvasti vahvistuksia. Mobile oli tärkeä viholliselle ja siellä ei ollut sitä vartioimassa suurta vihollisjoukkoa, vaan vain tykistön lisäksi jotain vähän muuta. Jos sitä uhattaisiin maitse ja vesitse samaan aikaan, niin se tulisi kaatumaan helposti tai joukkoja pitäisi lähettää puolustamaan sitä. Nämä joukot olisivat tarpeen tulla Braggilta. Neuvoni hylättiin ja joukot komennossani lähetettiin eri puolille maata, jossa niistä ajateltiin olevan eniten hyötyä.

Pian huomattiin Washingtonissa, että Rosecrans oli vaikeuksissa ja tarvitsi apua. Hätätilanne oli nyt liian nopeasti tullut, että voisimme auttaa häntä hyökkäämällä Braggin selustaan Mobilessa. Silloin oli tarpeen lähettää suoraan täydennysjoukkoja ja joukkoja lähetettiin jokaisesta paikasta, joka oli käytettävissä.

Rosecrans oli tehnyt hyvin taitavia liikkeitä Braggiä vastaan etelään Tennessee-joelta ja läpi, sekä Chattanoogaan toisella puolella. Jos hän olisi pysähtynyt ja kaivautunut ja tehnyt itsellensä vahvat asemat sinne, niin kaikki olisi ollut hyvin ja virhe olla liikkumatta aikaisemmin olisi osittain korvattu. Mutta hän jatkoi eteenpäin joukkoineen, jotka olivat hyvin hajanaiset, kunnes Braggin joukot Mississippiltä alkoivat liittyä häneen. Sitten Bragg otti aloitteen itsellensä. Rosecransin piti vuorostansa peräännyä ja hän pystyi kokoamaan armeijansa yhteen Chickamaugassa, joitakin mailleja kaakkoon Chattanoogaon ennen kuin päätaistelu käytiin. Taistelu käytiin 19. ja 20. päivä syyskuuta, ja Rosecrans kärsi pahan tappion menettäen paljon tykistöä ja noin kuusitoistatuhatta miestä kaatuneina, haavoittuneina ja vankeina. Armeijakunta, jota komensi kenraalimajuri George H. Thomas, piti asemansa, kun taas Rosecrans yhdessä Crittendenin ja McCookin kanssa palasivat Chattanoogaon. Thomas myös palasi sinne, mutta myöhemmin ja hänen joukkonsa olivat hyvässä järjestyksessä. Bragg seurasi heitä ja otti haltuunsa Missionary Ridgen, joka oli vastapäätä Chattanoogaon. Hän miehitti myös Lookout Mountainin länteen kaupungista, jonka Rosecrans oli hylännyt ja hallitessaan jokea ja tietä joen vieressä niin kauas kuin Bridgeportiin asti. Liittovaltion joukot olivat nyt vahvasti

kaivautuneet Chattanooga Valleyhin Tennessee-joki takanaan ja vihollinen, joka hallitsi korkeita kukkuloita idässä ja lännessä oman vahvan linjan niiden välisessä laaksossa vuorelta vuorelle ja Chattanooga Creekiin suuren osan matkasta heidän linjojensa edessä.

Sitten 29. päivä Halleck lähetti minulle sähkeen mukanaan yllämainitut lopputulokset ja määräsi kaikki voimat, jotka voitiin lähettää alueeltani, niin menemään auttamaan Rosecransiä. Pitkän aikaa ennen kuin olin saanut tämän sähkeen, niin Sherman oli menossa ja McPherson oli menossa itään mukanaan suurin osa Vicksburgin varuskunnasta.

Perääntyminen silloin olisi ollut kauhea onnettomuus. Se ei olisi merkinnyt vain meille mitä tärkeimmän aseman menettämistä, vaan se olisi tarkoittanut kaiken sen tykistön menettämistä, mitä Cumberlandin armeijalla oli ja sen koko armeijan tuhoa joko antautumisen tai lannistumisen kautta.

Kaikki huolto Rosecransille piti tuoda Nashvillasta. Siellä oli rautatie tämän tukikohdan ja armeijan välissä, joka oli liittovaltion joukkojen hallussa Bridgeportiin asti, joka on paikka, jossa tiet risteävät Tennessee-joen eteläpuolella; mutta Bragg pitäen hallussaan Lookout ja Raccoon vuoria länteen Chattanoogaasta, niin hallitsi rautatietä, jokea ja lyhintä ja parasta vankkuritietä niin etelään kuin pohjoiseen Tennesseeestä Chattanoogaasta Bridgeportiin. Matka näiden kahden välillä oli rautateitse

kaksikymmentäkuusi mailia, mutta johtuen Braggin asemasta, niin kaikki huolto Rosecransille piti tuoda kiertotietä joelta pohjoiseen ja yli vuoristoisen maaston kasvattaen etäisyyden yli kuuteenkymmeneen mailiin.

Se maasto antoi vain vähän ruokaa hänen eläimillensä, joita oli melkein kymmenentuhatta, jotka näkivät nälkää ja niitä ei ollut tarpeeksi jäljellä vetämään yhtä tykkiä tai edes vaunuja kuljettamaan sairaita. Miehet saivat puolikkaat ruoka-annokset kovaa leipää pitkän aikaa ja vain muutamia muita ruokatarvikkeita, paitsi pihviä, jota oli tuotu Nashvillistä maan poikki. Alue tien varressa oli tullut niin tyhjäksi karjan ruuasta, että kun ne saapuivat Chattanoogaon, niin ne olivat paljolti samassa kunnossa kuin muutamat siellä olevat eläimet, "nousemassa." Tosiaan pihviliha oli niin huonoa, että sotilailla oli tapana sanoa hieman kaksimielisesti, että he elivät "puoliannoksilla kovaa leipää ja PIHVILLÄ, JOTA OLI KUIVATTU KAVIOILLA."

Mitään muuta kuin ruokaa ei voitu kuljettaa ja joukoilla ei ollut riittävästi kenkiä tai muita vaatteita, jotka olivat sopivia etenevään vuodenaikaan. Se, mitä heillä oli, niin se oli paljon käytettyä. Polttopuut liittovaltion linjoilta oli käytetty loppuun jopa koskien puiden kantoja. Siellä ei ollut vetoeläimiä vetämään niitä vastarannalta, jossa niitä oli runsaasti. Ainoa tapa saada polttopuita jonkin aikaa ennen saapumista oli kaataa puita joen pohjoiselta rannalta huomattavan matkan päässä yläjuoksulla, tehdä niistä lauttoja ja kelluttaa ne alas virran mukana niin, että ne tulivat eteläiselle rannalle linjoillemme käyttäen meloja tai keppejä. Sitten ne kannettiin miestemme olkapäillä heidän leireihinsä.

Jos perääntyminen tapahtuisi tällöin, niin ei olisi todennäköistä, että mikään osa armeijasta saavuttaisi rautatietä organisoituneena joukkona, jos vihollinen seuraisi sitä.

Herra Danan viestin kuitin herra Stanton lähetti minulle. Saatuaan selville, mitä olin aikomassa tehdä hän tuli hermostuneeksi ja jännittyneeksi kysellen kaikista henkilöistä, joita tämä tapasi mukaan lukien talon vieraat, joko he tiesivät, missä olin ja pyytäen heitä löytämään minut ja lähettämään minut hänen luoksensa heti. Noin kello yksitoista olin palannut hotelliini ja olin matkalla, kun lähellä taloa jokainen henkilö kohtasi viestintuojan ministeriltä ilmeisesti kärsimättömänä nähdäkseen minut. Kiirehdin ministerin huoneeseen ja löysin hänet kulkevan nopeasti siellä yöpuvussaan. Sanoen, että vetäytyminen täytyy estää, niin hän näytti minulle

sähköttä. Kirjoitin heti käskyn ottaen komentooni Mississippin sotilasalueen ja lähetin sen kenraali Rosecransille. Sitten lähetin hänelle käskyn Washingtonista, jonka mukaan Thomas ottaisi komentoonsa Cumberlandin armeijan ja Thomasille, että hänen tulisi pitää Chattanooga hallussaan kaikin keinoin kertoen hänelle samalla, että tulisi rintamalle niin nopeasti kuin oli mahdollista. Nopea vastaus tuli Thomasilta sanoen, ”Pidämme kaupungin hallussamme, kunnes kuolemme nälkään.” Annoin arvoa tämän viestin voimalle myöhemmin, kun näin asioiden tilan, johon sillä viitattiin. Näytti tosiaan siltä, että olisi vain kaksi tapaa toimia: yksi olisi kuolla nälkään, toinen antautua tai joutua vangiksi.

Lokakuun 20. päivän aamulla lähdin matkalle esikuntani kanssa ja menin niin pitkälle kuin Nashvilleen asti. Siihen aikaan ei ollut viisasta matkustaa sen pisteen ohitse yöllä, joten jäin Nashvilleen seuraavaan aamuun asti. Siellä tapasin ensimmäisen kerran Andrew Johnsonin, Tennesseen sotilaskuvernöörin. Hän piti tervetuliaispuheen. Hänen olemuksensa näytti, että se ei millään tavalla ollut hänelle ensimmäinen kerta. Se oli pitkä puhe ja tunsin kidutusta, kun hän piti sitä peläten, että jotain odotettaisiin minulta vastineeksi. Olin huojentunut kuitenkin, kun ihmiset, jotka olivat kokoontuneet, olivat kuulleet sitä tarpeeksi. Sitten he aloittivat yleisen kätteleminen, jota vaikka sitä olikin koettu niin paljon, niin siitä tuli minulle suurta apua siihen hätään.

Nashvillestä lähetin sähkeen Burnsidelle, joka oli silloin Knoxville'ssa, että tärkeät paikat hänen alueellansa tulisi linnoittaa, jotta ne voitaisiin pitää hallussa pienimmällä määrällä miehiä; amiraali Porterille Cairoon lähetin sähkeen, että Sherman oli edennyt Eastportiin, Mississippille, asti, jotta ruoka-annokset, jotka olivat matkalla St. Louisista vesitse päätyisivät hänen armeijallensa, ja pyytäen tätä lähettämään tykkiveneitä saattamaan niitä; ja Thomasille ehdottamaan, että suuret ryhmät laitettaisiin työskentelemään vankkuritielle, jota silloin käytettiin yhteytenä Bridgeportiin.

Aamulla 21. päivä otimme kuormastomme eteen saapuen Stevensoniin, Alabamaan pimeän jälkeen. Rosecrans oli siellä matkallaan pohjoiseen. Hän tuli vaunuuni ja kävimme lyhyen keskustelun, jossa hän kuvasi hyvin selkeästi tilannetta Chattanooga'ssa ja teki joitakin erinomaisia ehdotuksia mitä pitäisi tehdä. Ainoa ihmetykseni oli se, että hän ei ollut toteuttanut niitä. Sitten etenimme Bridgeportiin, jonne pysähdyimme yöksi. Sieltä otimme hevoset ja matkasimme Jasperin kautta ja yli Waldron's

Ridgen Chattanoogaan. Siellä satoi paljon ja tiet olivat melkein käyttökeltottomat mudan takia, jota oli polviin asti eri paikoissa ja vuorilta huuhtoutuvan veden takia. Olin ollut kepeissä siitä lähtien, kun olin kaatunut maahan New Orleansissa ja minua oli kannettu eri paikkoihin, jonne ei ollut turvallista mennä hevosen selässä. Teillä oli siellä täällä rikkoonuneita vankkureita ja tuhansien nälkään kuolleiden muulien ja hevosten ruumiita. Jasperissa, noin kymmenen tai kahdentoista mailin päässä Bridgeportista, pysähdyimme. Siellä oli kenraali O. O. Howardin päämaja. Sieltä lähetin sähkeen Burnsidelle, jotta tämä tekisi kaikkensa saadakseen haltuunsa viisisataa ammusta tykistöllensä ja käsiaseita. Pysähdyimme yöksi pieneen kylään kymmenen tai kahdentoista mailin päähän kauemmaksi. Seuraavana päivänä pääsimme Chattanoogaan hieman ennen pimeää. Menin suoraan kenraali Thomasin päämajaan ja pysyin siellä muutaman päivän, kunnes pystyin saamaan oman päämajani toimimaan.

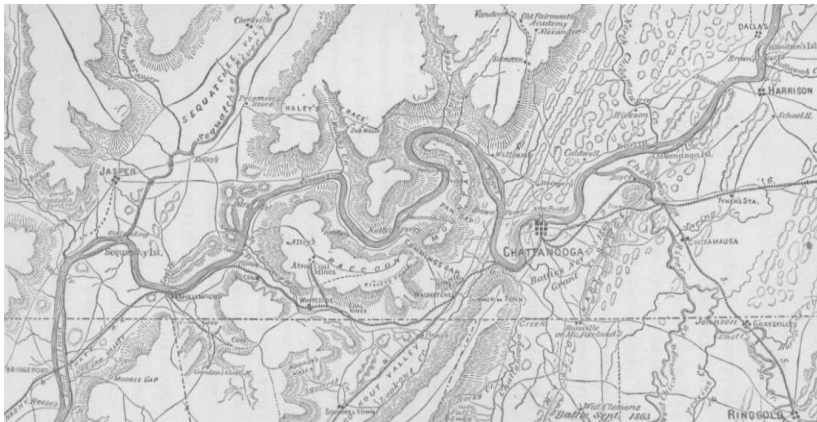
Illalla suurin osa kenraalitason upseereista kutsuttiin osoittamaan kunnioitusta ja puhumaan vallitsevasta asioiden tilasta. He osoittivat kartalta linjaa, joka oli merkitty punaisella tai sinisellä kynällä, jonne Rosecrans oli harkinnut vetäytyvänsä. Jos joku heistä oli sen kannalla, niin kukaan heistä ei sanonut minulle sitä. Löysin kenraali W. F. Smithin pitävän hallussaan Cumberlandin armeijan päänsinöörin asemaa. Olin tuntenut Smithin kadettina West Pointissa, mutta minulla ei ollut muistikuvaa, että olisin tavannut hänet valmistumiseni jälkeen 1843 tähän päivään asti. Hän selitti kahden armeijan tilanteen ja maastonmuodot niin selkeästi, että saatoin nähdä ne tarkastamatta niitä. Olin nähnyt, että hän oli perustanut sahan joen rannalle hyödyntämällä vanhaa höyrykonetta, joka oli löytynyt alueelta; ja tuonut tukkeja lauttoina joen pohjoiselta rannalta yläjuoksun suunnalta saaden siten puutavaraa ja rakentanut ponttoneja ja suoria lautoja toista siltaa varten yhden siirrettävissä olevan sillan ollessa jo siellä. Sen lisäksi hän oli rakentamassa höyrylaivaa kulkemaan Chattanooga ja Bridgeportin väliä, jolla saattaisimme ottaa joen haltuumme. Tässä veneessä oli tasainen pohja, se oli tehty laudoista, jotka oli sahattu sahalla ja takana siipiras, jolla antoi voimaa toinen höyrykone, joka oli otettu jostain tehtaasta tai kaupasta.

Lähetin sähkeen Washingtoniin sinä iltana ilmoittaen kenraali Halleckille saapumiseni, ja pyytäen, että kenraali Sherman nimitettäisiin komentamaan Tennesseen armeijaa sen päämajasta. Pyyntöni suostuttiin heti.

Luku XLI; Komennon ottaminen Chattanoogaassa, huoltolinjojen avaaminen, Wauhatchien taistelu, vartiolinja

Seuraavana päivänä, joka oli 24, aloitin tekemällä henkilökohtaisen tarkastuksen ottamalla Thomasin ja Snithin mukaani yhdessä useimpien henkilökohtaisen esikuntani jäsenten kanssa. Ylitimme joen mennessen sen pohjoiselle puolelle ja liikkuen pohjoiseen erillisistä kukkuloista saapuen Tennesseeen Brown's Ferryyn luona noin kolmen mailin päässä Lookout Mountainista ilman, että vihollinen huomasi meitä. Siellä laskeuduimme hevostemme satuloista joelta ja lähestyimme vettä jalkaisin. Siellä oli vihollisen vartiolinja vastapäätä ja siinä oli noin kaksikymmentä miestä, jotka olivat täysin näkössä ja olimme helposti heidän aseidensa kantaman sisäpuolella. He eivät ampuneet meitä, eivätkä näyttäneet olevan huolestuneita läsnäolostamme. Heidän on täytynyt nähdä, että meistä kaikki olivat virassa olevia upseereita. Mutta oletan, että he ajattelivat Chattanoogaan varuskuntaa sotavankeina syöden tai nähden nälkää itse, ja ajattelivat, että oli epäinhimillistä tappaa minkä muun syyn takia kuin itsepuolustukseksi.

Illalla annoin käskyn avata reitin Bridgeportiin; korppulinja, niin kuin sotilaat sitä asianmukaisesti kutsuivat. Heillä oli niin kauan ollut pulaa ruoka-annoksista, että ensimmäinen ajatukseni oli luoda huoltolinja, jota kautta heille voitaisiin toimittaa ruokaa.

Muistelmiensa ensimmäisessä osassa presidentti Ulysses S. Grant kertoo siitä, miten hän nousi erääksi Yhdysvaltain armeijan merkittävimmäksi kenraaliksi sisällissodassa. Muistelmiensa toisessa osassa hän kertoo siitä, miten hänestä tuli Yhdysvaltain armeijan komentaja, miten hän laati suunnitelman sisällissodan voittamiseksi ja miten tuo suunnitelma sitten toteutettiin.

BoD

